

[Hans Nielsen.]

to Herrer finder det partipolitisk klogt at sige nej — for de Herrer lader sig jo i alt lede af Partipolitik —, siger de altsaa nej, og saa bliver der ikke noget af den Foranstaltning, selv om den kunde have de største økonomiske Virkninger for hele vort Erhvervsliv og hele vort Mellemværende med Udlandet.

Det er det, de forlanger. Hver Gang der er en Sag, som skal afgøres, skal Handelsministeren komme paa sine Knæ og tigge de to Herrer om at sige ja, eller i alt Fald den ene af dem. Det er det, Oppositionen forlanger.

Og med hvilken Ret kræver de en saadan Diktatorstilling? Det kræver de i Kraft af de to L. S.-Mænd, som sidder oppe i Landstinget. Det er de to, de har at støtte sig til, Flertallet derovre. Det er hele den Begrundelse, de kan finde, idet de ene og alene henviser til Landstinget.

Det forekommer mig, at her i dette Land, hvor Borgerne har paaet en politisk Kultur som i maaske faa andre Lande, vil de Herrer faa trange Dage, naar de skal ud paa Landet til Husmænd og Gaardmænd, der dog fra Christen Bergs Dage har holdt paa, at Folketinget skulde have den overvejende Indflydelse i dansk Politik, skal ud og forklare, at det, de vil, det er, at de paa Landstingets Vegne vil have et Mandat til i enhver Henseende at diktere Regeringen, hvad der maa ske, og hvad der ikke maa ske.

Jeg maa fraraade den høje Regering under noget som helst Forhold at gaa ind paa noget som helst i Retning af det, der er foreslaaet fra Oppositionens Side. Hvis det saa viser sig umuligt at gennemføre Forslaget her i Rigsdagen, nu vel, saa synes jeg, der her foreligger en Sag, som er vel egnet til, at det danske Folk faar Lov til at sige sin Mening for og imod. (Hør! Hør!). Ja, nu siger De „Hør“ derovre, men tror De egentlig, Borgerne her i Landet siger „Hør“? Jeg tvivler om det, thi som jeg sagde i Formiddags, staar der en Duft af Uærlighed op af den Betænkning, de Herrer har skrevet, og af de Taler, som de holder her.

Jeg skal ikke nu fortabe mig i alt det, der blev omtalt ved første Behandling. Jeg henviser i saa Henseende til Sp. 259, hvor det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal aabent erklærede, at Danmark skulde være en Losseplads for fremmede Varer; det er det korte Indhold af den lange Tale, der staar paa Sp. 259. Og kort efter erklærede det ærede Medlem Hr. Christmas Møller,

at hans Parti vilde ikke regulere, de vilde kun importfordele. Nu gaar jeg ud fra, at de to ærede Medlemmer sagde deres Hjertens Mening her ved første Behandling, at det var, hvad de vilde, og det var, hvad de ønskede. Det maa specielt gælde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, for ellers kommer han jo i haabløs Strid med den Haandfæstning, han har underskrevet overfor Grossererne, Grossistforeningen af 1930.

Jeg henviser til denne Erklæring fra det ærede Medlem, hvori han ganske bestemt lover Importørerne, at fra 1. November skal Importreguleringen ophæves, og kun Kul, Olie og lignende skal komme ind under Reguleringen eller Importfordelingen, hvad han nu vil kalde det. Denne Erklæring blev afgivet faa Dage, før der skulde stemmes ved Landstingsvalget, den er klar og tydelig, og det fremgaar af den, at det ærede Medlem ganske bestemt lover Grossererne, at der ikke efter 1. November skal være Tale om nogen som helst Importregulering, det har han givet sit Ord paa overfor Grossererne.

Nu kan Grossererne af 1930 jo se, hvorledes det ærede Medlem holder sit Ord i denne Sag. De kan se paa i det hele taget, hvorledes de Herrer holder deres Ord; naar de taler her i København, saa taler de om den værdifaste Krone og om, at vi skal holde fast ved den værdifaste Krone; naar de kommer ud paa Landet, saa taler de om den „slækkede“ Krone, og naar de taler til Industriens, saa taler de om Told, som de ved, at de ikke kan gennemføre. Og de forelægger Dumping-Forslag, som de ved er ganske umulige at gennemføre i en Haandevending, alene af den Grund, at nu som i 1927 vil der her i denne Rigsdag være stor Strid og Spektakel om, hvad man forstaar ved Dumping, det ved de saare vel.

Jeg siger, hvem kan tro dem? Hvem kan tro nogen her i Landet, naar de saaledes afgiver Erklæringer og Løfter til højre og venstre, snart til Grossererne og til Importører, snart til Industriens og Haandværkets Folk, snart til Landbrugets Folk, men stadig væk løber fra disse Løfter og Erklæringer og over til noget andet? Jeg siger: hvem kan tro dem? De er efterhaanden, begge Parter, indviklet i et saadant Spind af Uærlighed, at de ikke kan komme ud af det, det er Sandheden om dem. Det ærede Medlem derovre, der raabte „Hør“, kommer tidsnok til at raabe „Hør“, naar han kommer ud til Vælgerne, det kan han være overbevist om, der raaber de „Hør“ paa en helt anden Maade, end det ærede Medlem drømmer om i Øjeblikket.